

KAPITOLA TŘETÍ

Blackie, který vesele vrtěl ocasem, ho svěřil, jakmile zahlédl sprchu. Sklopil uši, obrátil se a pok oušel se vyklouznout ze dveří zpátky ven na zahradu.

„Chyť ho!“ křikl James na Mandy. Dívka skočila dopředu a rázně uchopila do prstů obojek.

„Omlouvám se, Blackie!“ chlácholila psa Mandy, když ho vedla do sprchy. „Tobě se možná zdá, že hezky voníš, jenže to není vůbec pravda!“

„Nedívej se na mě takhle, Blackie,“ usmál se James vesele na zamračeně se tvářícího psa. „Jsi přece na koupání zvyklý.“

James zatáhl Blackieho pod hubici sprchy a podržel ho tam, zatímco Mandy pustila teplou vodu. Blackie se zatřásl, načež si začal vytřepávat vodu z kůže. „Dávej přece pozor!“ vykřikla Mandy, když se kapičky vody rozlétly do všech stran. „Budu úplně promočená.“

„Budeme si na to koupání psů muset vzít pláštěnky!“ zasmál se James. Když byla Blackieho srst skrz naskrz mokrá, zavřela Mandy kohoutek. James vymáčkla Blackiemu na šíji šampón a začal mu pěnící bubliny vtírat do

srsti. Mandy kamarádo vi pomáhala. Roztírala pěnu k olem psího krku a po hrudníku. Pes na ni vyčítavě hleděl. Čenich mu cukl, jak do něj vnikla ostrá vůně šamponu.

„A je to!“ prohlásil James vítězosla vně, když pokryli pěnou každičkový kousek husté černé psí srsti. „Teď ho podržím a ty zase pustíš vodu, jo?“

„Provedu,“ přísavědčila Mandy. Blackie se vši silou zatřásl, jakmile mu začala v odu stékat po hřbetu a pak dolů po nohou. James stíral dlaněmi čistou vodu z Blackieho zad, na nichž zůstávaly mokré ostrůvky rozčuchané srsti.

„Už ho můžeš nechat běžet,“ prohodila Mandy. „Dveře jsou otevřené.“

Ve chvíli, kdy dostal možnost vzít do zaječích, neztrácel Blackie ani vteřinu. Vyrázil ven, vrhl se do prohřáté trávy, začal se v ní válet, vesele vrčel a mával nohama ve vzduchu. Mandy s Jamesem se posadili do trávy a dali se do smíchu.

„Jenom se na něj podívej! Je to úplný cvok,“ chechtal se James a současně se snažil utřít si vlhkým tričkem vodu z brýlí.

„Ale voní už mnohem lépe,“ prohodila Mandy.

„To jo,“ přisvědčil James. „Jenom by mě zajímalo na jak dlouho...“ Znovu si nasadil brýle, zavřel oči a lehl si na záda do trávy.

„Co to děláš?!“ Mandy šťouchla kamaráda do žeber. „Žádné spaní. Máme přece spoustu práce, vzpomínáš?“ James ale předstíral, že ji neslyší, a tvářil se, že spí. Rozdováděný Blackie pobíhal kolem a mžoural na svého pána. Zvedl hlavu a pak olízl dlouhým vlhkým jazykem Jamesovu tvář.

James se posadil. „Dobře, dobře,“ zabručel. „S oběma najednou se prát nedokážu. Teď odvedeme Blackieho

k nám domů a potom třeba vymyslíme ten plakát. Můžeme to udělat na počítači.“

„Vynikající nápad,“ souhlasila Mandy.

Mandy nakoukla dveřmi do kuchyně, aby řekla mamince, že s Jamesem odcházejí. Hned potom vyrazili po cestě k domu Hunterových.

Když míjeli hostinec U lišky a husy, zahlédli pana a paní Hardyovy, jak čistí květinové truhlíky před nízkou kamennou budovou. Sára Hardyová, nevlastní matka jejich kamaráda Johna, k nim zvedla pohled.

„Ahoj, vy dva,“ zavolala. „Blackie vás vytáhl na procházku, co?“ Usmála se na nadšeného psa, který poskakoval na napjatém vodítku.

„Ahoj, Sáro,“ pozdravila Mandy. „Už jsme ho dneska na jednu procházku vzali. A hned potom jsme ho taky museli vykoupat! Takže teď si myslí, že si zaslouží další.“

„Vypadá to, že jste koupání zvládli na výbornou.“ Sára Hardyová si prohlížela Blackieho a pohládila ho po lesknoucích se chlupcích na hlavě. „Jak mu nádherně září ta srst!“

„My už máme s koupáním psů takovou zkušenost, že jsme se rozhodli na tom rýžovat peníze,“ promluvil James. „Plánujeme, že uspořádáme placené koupání psů, abychom přispěli na sbírku Milujeme zvířata.“

Sára Hardyová se usmála a sundala si zahradnické rukavice. „To zní jak o skvělý nápad,“ prohlásila. Tváře jí zružověly v záři teplého odpoledního slunce. „Všude kolem je tady spousta psů, takže budete mít řadu zákazníků.“

„Přijdeme se Johna zeptat, jestli by nám nepomohl,“ přidala se Mandy. „Dneska jsme od něho dostali dopis, ve kterém píše, že přijede do Welfordu příští týden.“

„Určitě se k vám rád přidá!“ prohlásil potěšeně Julian Hardy. James zatahal za v odítko. Labrador očichával hromadu hlín y a ple vele, kterou už Hardy o vi na vršili pod truhlíky. Mandy se dí vala na Blackieho a pak si všimla hadice smotané za ote vřenou dře vřenou brankou, kterou se vcházelo do zahrádky obehnané zdí. Při tom pohledu ji něco napadlo.

„Jediná potíž je v tom, že jsme zatím nenašli místo, kde bychom to všechno uspořádali,“ sv ěřila se manželům Hardy o vým. „Potřebujeme na to dost v elkou zahradu, kolem které by byla zeď. Psi musí být v bezpečí. A u naší ordinace bývá kromě toho i moc aut...“ Mandy se zachmuřila.

„Počkat!“ vyhrkl Julian Hardy. „Vždyť tohle je přesně takové místo. Proč byste nepoužili zahradu za naším hostincem U lišky a husy?“

„Myslíte to doopravdy?“ zeptal se James a zamrkal.

„Opravdu byste to dovolili?“ zeptala se Mandy. Oči jí zářily. „To je skvělá myšlenka...“

„Myslím, že je to výborný nápad,“ přidala se Sára a zeširoka se usmála. „A k oneckonců by nám to mohlo přivést i pár hostů navíc do hostince.“

„Určitě,“ přisvědčil pan Hardy. „Kdy chcete to v aše koupání psů uspořádat, Mandy?“

„První prázdninou sobotu,“ odpo věděla Mandy. Odstrčila Blackieho dolů ze své nohy, kam se pes těsně předtím s netrpělivým zafuněním posadil.

„Žádný problém,“ souhlasil pan Hardy a objal manželku. „Takže jsme domluveni. Platí?“

„Děkujeme, pane Hardy!“ vyhrkla Mandy nadšeně.

„Přesně tak. Děkujeme vám! Bude to fantastické.“ James se usmál. „Můžeme Johnovi prozradit, až mu budeme psát, že se všechno bude konat v hostinci U lišky a husy?“

„Proč ne?“ přisvědčil pan Hardy a sehnul se, aby posbíral zahradnické náčiní.

„Takže my se už rozloučíme,“ řekl James a podíval se na Mandy. Blackie začal vléct Jamese směrem k jejich domu.

„Nashle a ještě jednou děkujeme!“ zavolala Mandy a pospíchala za Jamesem. Sára jí ještě stačila zamávat.

„Tak to jsme měli štěstí!“ vydechl James, zatímco pospíchali za netrpělivým Blackiem.

„Přesně tak. Je to úžasné,“ souhlasila Mandy. „Tak pojď. Dovedeme Blackieho domů a pustíme se do plakátů.“

James s Mandy na vrhli na Jamesovu počítačovou plakát. Když pak z tiskárny vyjel štos barevných stránek, Mandy kousek ustoupila, aby si je prohlédla z větší dálky.

„Jsme fakt skvělý tým,“ vydechl James a hrdě se po-
díval na společné dílo.

„Vypadá to úžasně,“ souhlasila Mandy. „Nemůžu se
dočkat, až plakáty ukážu mamince a tatínkovi. Zaskočíš
se mnou ještě do Archy zvířat?“

„Za chvíli už bude čas na večeři,“ odpověděl James
nejistě a podíval se na hodinky.

„Myslím, že u nás doma čeká určitě hromada jídla –
mohlo by stačit dokonce i pro tebe,“ dělala si Mandy
z kamaráda legraci. James vyskočil.

„Tak dobře! Jenom řeknu tátovi, že odcházím. Vezmi
ty plakáty a já za tebou přijdu ven.“

Pokud šlo o množství jídla u večeře, měla Mandy
pravdu. James s Mandy právě dorazili s hromadou plaká-
tů, když paní Hopeová vytahovala z trouby velkou mísu
těstovin zapečených se sýrem.

„To jste si opravdu mákli,“ prohodil Adam Hope, kte-
rý krájel rajčata do salátu.

„Doufám, že vám vyhládlo,“ přidala se paní Hopeová.

„Taky že ano,“ přisvědčila Mandy a vzala si nenápad-
ně kousek rajčete ze salátové mísy. „Může se James na-
jíst s námi?“ zeptala se.

„Ale samozřejmě,“ usmála se paní Hopeová. „Jdete
v pravou chvíli.“

„Děkuju, paní Hopeová,“ usmál se James. „Co říkáte
našemu plakátu?“ Zvedl papír, který ležel nahoře na hro-
mádce, a podržel ho, aby se na něj mohli rodiče Mandy
podívat. Emily Hopeová si stáhla chňapky, ve kterých vyn-
dávala mísu z trouby. „To je úžasný obrázek,“ pochválila
pak nadšeně.

Uprostřed plakátu byl šťastně vyhlízející pes sedící ve
staré plechové vaně plné mýdlových bublin. Paní Hope-

ová se dala do čtení: „Věnujte peníze tam, kam vám velí srdce... To je dobrý slogan,“ pochválila děti.

„Myslím, že jste si s tím výborně poradili,“ přisvědčil pan Hope a uznale stiskl Mandy rameno.

CHARITA MILUJEME ZVÍŘATA

Věnujte peníze tam, kam vám velí srdce

PLACENÉ KOUPÁNÍ PSŮ
Sobota 31. července – 11.00

Hostinec U lišky a husy – Welford

„A měli jsme ještě k tomu všemu i úžasné štěstí,“ prozradil oběma dospělým James.

„Přesně tak!“ vyhrkla Mandy . „Pan a paní Hardyo v nám řekli, že můžeme k e koupání psů použít jejich zahradu u hostince U lišky a husy!“

„To je od nich milé,“ poznamenal pan Hope.

